

Bosna i Hercegovina
Federacija Bosne i Hercegovine
Srednjobosanski Kanton/ Kanton Središnja Bosna

KANTONALNI SUD U NOVOM TRAVNIKU

BROJ: 06 0 U 016479 22 U

Novi Travnik, 13.06.2022. godine

Kantonalni sud u Novom Travniku, u vijeću sastavljenom od sudaca Senad Begović, kao predsjednik vijeća, Vesna Vujica i Darmin Avdić, kao članovi vijeća, uz sudjelovanje zapisničara Ivane Čorić-Žderić u upravnom sporu po tužbi tužitelja I. Đ. iz B., ulica,.. zastupan po punomoćnici Amra Gekić – Ferizović, odvjetnica iz Gornjeg Vakufa – Uskoplja, ulica..., (u daljnjem tekstu tužitelj) protiv tuženog Federalni zavod za mirovinsko/penzijsko i invalidsko osiguranje Mostar, (u daljnjem tekstu tuženi) radi poništenja Rješenja tuženog broj: FZ3/2/2-35-1-10031-8/14 OB/MB: 3359108168 od 01.02.2022. godine, na nejavnoj sjednici vijeća održanoj dana 13.06.2022. godine donio je slijedeću:

PRESUDU

Tužba se uvažava, rješenje tuženog organa Federalnog zavoda za mirovinsko/penzijsko i invalidsko osiguranje Mostar broj: FZ3/2/2-35-1-10031-8/14 OB/MB:3359108168 od 01.02.2022. godine i rješenje Federalnog zavoda za mirovinsko/penzijsko i invalidsko osiguranje Kantonalna administrativna služba za Srednjobosanski kanton/Kanton središnja Bosna Travnik broj: FZ9/2/1-31-1-15083-6/20 MB/OB 3359108168 od 01.09.2021. godine se poništavaju i predmet vraća tuženom organu na ponovni postupak.

Obrazloženje

Osporenim rješenjem tuženog organa uprave koje je bliže označeno u uvodu ovog rješenja odbijena je kao neosnovana žalba tužitelja u ovom upravnom postupku izjavljena protiv prvostupanjskog rješenja direktora Federalnog zavoda za mirovinsko/penzijsko i invalidsko osiguranje Kantonalna administrativna služba za Kantonalna administrativna služba za Srednjobosanski kanton/Kanton središnja Bosna Travnik broj: FZ9/2/1-31-1-15083-6/20 MB/OB 3359108168 od 01.09.2021. godine, kojim se tužitelju I. Đ. iz B. ne priznaje pravo na invalidsku mirovinu uz obrazloženje da nisu ispunjeni uvjeti iz članka 31a Zakona o pravima branitelja i članova njihovih porodica F BiH.

Blagovremeno podnesenom tužbom kod ovog suda dana 24.03.2022. godine tužitelj je putem punomoćnice pokrenuo upravni spor protiv osporenog rješenja, kao i prvostupanjskog rješenja zbog povrede odredaba Zakona o upravnom postupku, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava. Ističe da je i prvostupanjsko i drugostupanjsko rješenje pravno neodrživo kako iz formalnih tako i iz materijalno-pravnih razloga, a posebno zbog nepravilne primjene materijalnih propisa konkretno člana 31a Zakona o pravima branitelja i članova njihovih porodica. U tužbi se dalje navodi da je nesporno da tužitelj nema staž u BiH tj. nikada nije imao status osiguranika u BiH, da u RH ima ostvaren staž u trajanju od 3 (tri) mjeseca u periodu od 08.04.1987.

godine do 08.07.1987. godine (staž osiguranja je ostvaren pet godina prije stupanja u OS BiH), da je tužitelj bio pripadnik OS BiH u vremenskom periodu od 15.05.1992. godine do 23.12.1995. godine i da je dana 02.09.1992. godine teško ranjen, da je tužitelju priznat poseban staž osiguranja u trajanju od 7 (sedam) godina , 2 (dva) mjeseca i 16 (šesnaest) dana , te da tužitelj ima status ratnog vojnog invalida , a koji status mu je priznat kao posljedica oštećenja organizma od ranjavanja i povreda od 02.09.1992. godine, te da je kod tužitelja dana 20.03.2018. godine prilikom revizije zdravstvenog stanja ratnih vojnih invalida utvrđen vojni invaliditet u procentu 80%, IV grupe, trajnog karaktera, a isti je i cijenjen u 2004. godine i 2005. godine u istom procentu.

Tužbom se osporava i prvostupanjsko i drugostupanjsko rješenje poradi stajališta tuženog da je tužitelj u vrijeme stupanja u oružane snage imao status osiguranika , te mu je zbog tako utvrđene činjenice uskraćeno pravo na invalidsku mirovinu, a zbog pogrešnog tumačenja odredbe člana 31a Zakona o mirovinskom i invalidskom osiguranju F BiH smatrajući da pravo na invalidsku mirovinu ne može ostvariti niti jedan pripadnik Oružanih snaga koji je u svom životnom i radnom vijeku bilo kada imao status osiguranika.

Po navodima tužitelja zakon je jasan i on u odredbi člana 31a tretira samo moment odnosno vrijeme stupanja u Oružane snage, a to je vrijeme ratnog stanja u BiH. U tužbi se dalje navodi da se bitna povreda Zakona o upravnom postupku dalje ogleda u tome što tužitelj u upravnom postupku nije tretiran sukladno odredbama Zakona o upravnom postupku, nije tretiran kao stranka u postupku te su i prvostupanjski i drugostupanjski organ svjesno izbjegli provesti dokaze koji su bitni u ostvarivanju prava i za donošenje pravilne odluke o sticanju prava na invalidsku mirovinu, te su zanemarili činjenice na koje je tužitelj ukazao prilikom podnošenja zahtjeva i dostavljanja dokumentacije. U tužbi se dalje navodi da postupak nije proveden u skladu sa Zakonom o upravnom postupku jer prvostupanjski organ u upravnom postupku koji je prethodio donošenju osporenog rješenja propustio da sasluša tužitelja kao stranku u postupku na okolnosti i činjenice bitne za donošenje pravilne odluke. Povreda postupka kako to navodi tužitelj se ogleda i u propustu tuženog da u obrazloženju osporenog rješenja cijeni sve navode iz žalbe što je protivno odredbi člana 242. stavak 2. Zakona o upravnom postupku, a povreda se ogleda i u tome što je dispozitiv i jednog i drugog pobijanog rješenja u suprotnosti s datim obrazloženjima iz razloga što dokazi i javne isprave koje se navode u obrazloženju utvrđuju činjenicu da je tužitelj bio osiguranik u R Hrvatskoj u periodu od 08.04.1987. godine do 08.07.1987. godine ali ne i u vrijeme stupanja u Oružane snage. Imajući u vidu da je tužitelj stupio u Oružane snage s danom 15.05.1992. godine jasno je da isti nije imao status osiguranika u smislu važećih propisa iz oblasti radnih odnosa kako u vrijeme stupanja u Oružane snage tako i u vrijeme donošenja pobijanog rješenja, kako se to pogrešno navodi u osporenim rješenjima . U konačnom u tužbi se predlaže da Kantonalni sud u Novom Travniku donese presudu kojom se tužba tužitelja usvaja te se rješenje tuženog od 01.02.2022. godine kao i rješenje prvostupanjskog organa od 01.09.2021. godine ponište i predmet vrati prvostupanjskom organu na ponovni postupak, a imajući u vidu sve naprijed navedeno kao i činjenicu da su i prvostupanjski i drugostupanjski organ bili dužni voditi računa o općim načelima upravnog postupka i to načelu zakonitosti (članak 4.), načelu zaštite prava građana i zaštite javnog interesa (članak 5.), načelu materijalne istine (članak 7.), načelu saslušanja stranaka (članak 8.) i načelu ocjene dokaza (članak 9.).

Na zahtjev suda tuženi je dostavio predmetni upravni spis i odgovor na tužbu kojim u cijelosti ostaje kod svog rješenja navodeći da osporenim rješenjem nije povrijeđen Zakon niti lični

interes tužitelja stoga predlaže da sud donese presudu kojom će tužbu odbiti kao neosnovanu.

Sud je zakonitost osporenog upravnog akta preispitao u granicama navoda iz tužbe sukladno odredbi čl. 34 st. 1. Zakona o upravnim sporovima ("Službene novine F BiH" 9/05), pa je nakon ovakvog preispitivanja istog odlučio kao u izreci, pri čemu se naročito rukovodio slijedećim razlozima:

Iz sadržaja upravnog spisa proizlazi da je donošenju osporenog upravnog akta prethodio prvostupanjski upravni postupak, vođen po zahtjevu tužitelja u postupku ostvarivanja prava na invalidsku mirovinu. Postupajući po zahtjevu tužitelja prvostupanjski organ je u skraćenom upravnom postupku donio rješenje broj: FZ9/2/1-31-1-15083-6/20 MB/OB 3359108168 dana 01.09.2021. godine kojim tužitelju ne priznaje pravo na invalidsku mirovinu. Iz obrazloženja rješenja proizlazi da je prvostupanjski organ u upravnom postupku utvrdio da je tužitelj rođen 21.10.1968. godine, da u BiH nema ostvaren staž osiguranja, da ima ostvaren staž osiguranja u Republici Hrvatskoj u periodu od 08.04.1987. do 08.07.1987. godine, prije stupanja u Oružane snage BiH, da je bio pripadnik Oružanih snaga BiH u periodu od 15.05.1992. do 23.12.1995. godine, da je ranjen na izvršavanju borbenog zadatka dana 02.09.1992. godine kao i da ima priznat poseban staž u trajanju od 7 (sedam) godina, 2 (dva) mjeseca i 16 (šesnaest) dana ostvaren u naprijed navedenom periodu. Prilikom donošenja osporenog rješenja prvostupanjski organ se pozvao na odredbu člana 31a Zakona o pravima branitelja i članova njihovih obitelji, navodeći da je tužitelj u vrijeme stupanja Oružanih snaga BiH bio osiguranik odnosno imao ostvaren staž osiguranja u Republici Hrvatskoj, poradi čega nisu ispunjeni kumulativno uvjeti po naprijed navedenoj odredbi člana 31a Zakona o pravima branitelja i članova njihovih obitelji (Službene novine F BiH broj: 33/04, 56/05 i 70/07) zbog čega je odlučeno kao u izreci rješenja.

Nezadovoljan ovakvim rješenjem tužitelj je putem punomoćnice protiv istog blagovremeno izjavio žalbu zbog bitne povrede odredba Zakona o upravnom postupku, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava s prijedlogom da drugostupanjski organ poništi prvostupanjsko rješenje ili da nakon razmatranja žalbe sam riješi o istoj.

Odlučujući o žalbi punomoćnice tužitelja na predmetno Rješenje tuženi kao drugostupanjski organ je dana 01.02.2022. godine donio Rješenje broj: FZ3/2/2-35-1-10031-8/14 OB/MB: 3359108168 kojim je odbijena kao neosnovana žalba tužitelja na rješenje direktora Kantonalne administrativne služba za SBK/KSB Travnik broj: FZ9/2/1-31-1-15083-6/20 MB/OB 3359108168 od 01.09.2021. godine.

Predmetnu žalbu tuženi organ je odbio kao neosnovanu uz obrazloženje da je prvostupanjsko rješenje doneseno bez bitnih povreda postupka, da je u prvostupanjskom rješenju pravilno utvrđeno činjenično stanje kao i pravilna primjena člana 31a Zakona o pravima branitelja i članova njihovih obitelji a iz koje odredbe jasno proizlazi da pravo na invalidsku mirovinu po Zakonu o pravima branitelja i članova njihovih obitelji ostvaruju pripadnici Oružanih snaga koji nisu bili osiguranici u vrijeme stupanja u Oružane snage, a kako imenovani u vrijeme stupanja u Oružane snage bio osiguranik odnosno imao ostvaren staž osiguranja u R Hrvatskoj to isti ne ispunjava uvjete iz člana 31a navedenog zakona za priznavanje predmetnog prava. U obrazloženju rješenja a u cilju odgovora na žalbene navode da je prvostupanjski organ propustio da sasluša tužitelja kao stranku u postupku drugostupanjski organ se pozvao na odredbu člana 139. stavak 2. Zakona o upravnom

postupku navodeći da je istom odredbom propisano da organ može po skraćenom postupku riješiti stvar neposredno ako se stanje stvari može utvrditi na temelju službenih podataka kojima organ raspolaže, a nije potrebno saslušanje stranke radi zaštite njenih prava, odnosno pravnih interesa, stoga smatra da je neosnovan navod tužitelja istaknut u žalbi da je prvostupanjski organ bio u obvezi da tužitelja sasluša kao stranku u postupku. U rješenju se u konačnom navodi da nije vršeno utvrđivanje nesposobnosti za privređivanje I kategorije budući da isto ne bi dovelo do drugačijeg rješenja ove upravne stvari, jer je imenovani u vrijeme stupanja u OS BiH bio osiguranik.

Iz naprijed navedenog se utvrđuje da je prvostupanjski organ u skraćenom upravnom postupku donio naprijed navedeno rješenje, a da prije toga nije proveo poseban ispitni postupak u kojem bio omogućio tužitelju da sudjeluje kao stranka u postupku prije donošenja navedenog rješenja. Time je prvostupanjski organ postupio suprotno članku 7., 8., 133., 140., 141. i 147. Zakona o upravnom postupku F BiH („Službene novine Federacije BiH“, broj: 2/98 i 48/99).

Odredbom članka 7. Zakona o upravnom postupku F BiH („Službene novine Federacije BiH“, broj: 2/98 i 48/99), propisano je da se u postupku mora utvrditi pravo stanje stvari i u tom cilju moraju se utvrditi sve činjenice koje su od važnosti za donošenje zakonitog i pravilnog rješenja, a odredbom člana 8. stav 1. istog Zakona propisano je da se prije donošenja rješenja, stranci mora pružiti mogućnost da se izjasni o svim činjenicama i okolnostima koje su važne za donošenje rješenja.

Odredbom člana 131. Zakona o upravnom postupku F BiH propisano je (1) Prije donošenja rješenja imaju se utvrditi sve činjenice i okolnosti koje su značajne za rješenje i strankama omogućiti da ostvare i zaštite svoja prava i pravne interese o čemu se stara službena osoba koja vodi postupak. (2) Ovo se može izvršiti u skraćenom postupku ili u posebnom ispitnom postupku.

Odredbom člana 139. stavom (1) Zakona o upravnom postupku F BiH propisano je da organ može po skraćenom postupku riješiti stvar neposredno: 1) ako je stranka u svom zahtjevu navela činjenice ili podnijela dokaza na podlozi koji se može utvrditi stanje stvari ili ako se to stanje može utvrditi na podlozi općepoznatih činjenica ili činjenica koje su organu poznate, 2) ako se stanje stvari može utvrditi na podlozi službenih podataka kojima organ raspolaže, a nije potrebno posebno saslušanje stranke radi zaštite njenih prava, odnosno pravnih interesa, 3) u slučaju kada je propisom predviđeno da se stvar može riješiti na podlozi činjenica i okolnosti koje nisu potpuno dokazane ili se dokazima samo posredno utvrđuju, ali su činjenice ili okolnosti učinjene vjerojatnim, a iz svih okolnosti proizlazi da se zahtjevu stranke ima udovoljiti, 4) kad se radi o poduzimanju u javnom interesu hitnih mjera koje se ne mogu odgađati, a činjenice na kojima rješenje treba da bude utemeljeno su utvrđene ili barem učinjene vjerojatnim, dok je stavom (2) rješenja iz točke 1. i 2. stavka 1. ovog članka mogu se izrađivati elektronskim računarima.

Odredbom članka 140. istog zakona je propisano da (1) poseban ispitni postupak se provodi kad je to potrebno radi utvrđivanja činjenica i okolnosti koje su značajne za razjašnjenje stvari ili radi davanja strankama mogućnosti da ostvare i zaštite svoja prava i pravne interese, (2) Tok ispitnog postupka određuje, prema okolnostima pojedinog slučaja službena osoba koja vodi postupak, pridržavajući se odredaba ovog zakona i propisa koji se odnose na stvar o kojoj je riječ, (3) U ovim granicama službena osoba koja vodi postupak naročito određuje koje se radnje u postupku imaju izvršiti i izdaje naređenja za njihovo

izvršenje, određuje red kojim će se pojedine radnje vršiti i rokove u kojima će se izvršiti, ako oni nisu propisani zakonom, određuje usmene rasprave i saslušanja kao i sve što je potrebno za njihovo održavanje; odlučuje koji se dokazi imaju izvesti i kojim dokaznim sredstvima i odlučuje o svim prijedlozima i izjavama. (4) Službena osoba koja vodi postupak odlučuje da li će se raspravljanje i dokazivanje vršiti odvojeno o pojedinim spornim pitanjima ili zajedno za cio predmet.

Odredbom članka 141. istog zakona je propisano (1) Stranka ima pravo da učestvuje u ispitnom postupku i radi ostvarenja cilja postupka, da daje potrebne podatke i brani svoja prava i zakonom zaštićene interese, a službena osoba je obvezna to omogućiti. (2) Stranka može iznositi činjenice koje mogu uticati na rješenje stvari i pobijati točnost navoda koji se ne slažu s njenim navodima. Ona ima pravo da sve do donošenja rješenja dopunjuje i objašnjava svoja tvrđenja, a ako to čini poslije održane usmene rasprave, dužna je da opravda zbog čega to nije učinila na raspravi. (3) Službena osoba koja vodi postupak dužna je da pruži mogućnost stranci: da se izjasni o svim okolnostima i činjenicama koje su iznesene u ispitnom postupku, o prijedlozima i ponuđenim dokazima, da učestvuje u izvođenju dokaza i da postavlja pitanja drugim strankama, svjedocima i vještacima preko službene osobe koja vodi postupak, a s njenom dozvolom i neposredno, kao i da se upozna s rezultatom izvođenja dokaza i da se o tome izjasni. Nadležni organ ne može donijeti rješenje prije nego što stranci pruži mogućnost da se izjasni o činjenicama i okolnostima na kojima treba da se zasniva rješenje, a o kojima stranci nije bila data mogućnost da se izjasni.

Odredbom člana 147. Zakona o upravnom postupku F BiH propisano je da službena osoba koja vodi postupak određuje na svoju inicijativu ili na prijedlog stranke usmenu raspravu u svakom slučaju kada je to korisno za razjašnjenje stvari, a mora je odrediti 1) u stvarima u kojima sudjeluje dvije ili više stranka sa protivnim interesima ili 2) kad se ima vršiti uviđaj saslušanje svjedoka ili vještaka.

Iz stanja predmetnog spisa je utvrđeno da se radi o upravnoj stvari u kojoj učestvuju dvije stranke sa suprotnim interesima, stoga je prije donošenja prvostupanjskog rješenja bilo u obvezi postupati sukladno članu 147. stavak 1. točka 1) Zakona o upravnom postupku F BiH.

Prema tome, prethodno izneseni razlozi ukazuju na to da je pravilna primjena članka 147. stavak 1. točka 1) u vezi sa člankom 7., 8., 133., 140. 141. Zakona o upravnom postupku nalagala da se prije donošenja prvostupanjskog rješenja postupa u smislu na koji je prethodno ukazano u ovoj presudi. Uslijed takvog postupanja nije postojao valjano pravni temelj da prvostupanjski organ tuženog donese rješenje u skraćenom postupku. Ovo sve iz razloga što se rješenje u tom postupku može donijeti samo u jednostranačkim upravnim stvarima, ali ne i upravnim stvarima u kojima sudjeluju dvije ili više stranaka sa suprotnim interesima, kakva je uprava stvar u ovom predmetu.

Navedena nepravilnost u postupku nije otklonjena ni od strane tuženog organa u osporenom aktu, jer je tim aktom tuženi odbio kao neosnovanu žalbu tužitelja.

Dakle u skladu sa naprijed citiranim zakonskim odredbama organ može riješiti upravnu stvar po skraćenom postupku u slučajevima navedenim u točki 1. i 2. članka 139. Zakona o upravnom postupku F BiH u situaciji kada mu je činjenično stanje potpuno jasno u smislu materijalne istine (član 7) a prema prirodi stvari ne može doći do takve povrede prava stranke pa stoga nema potrebe da se stranka posebno izjašnjava o činjenicama i

okolnostima koje su važne za rješavanje upravne stvari (član 8), a službena osoba koja vodi postupak cijeni u svakom konkretnom slučaju može li se upravna stvar riješiti u skraćenom postupku ili ne.

Dakle, u dvostranačkim ili višestranačkim upravnim stvarima kao što je u konkretnom slučaju u kojem stranke imaju protivne interese, ne može se donijeti rješenje (upravni akt) u skraćenom postupku jer se u postupku rješavanja takvih upravnih stvari mora održati upravna rasprava u skladu sa odredbom člana 147. Zakona o upravnom postupku F BiH.

Iz naprijed navedene zakonske odredbe jasno proizlazi da je usmena rasprava značajna procesna radnja u ispitnom postupku, te da se usmena rasprava uvijek mora održati kod rješavanja upravne stvari u kojima sudjeluju dvije ili više stranaka sa suprotnim interesima kao što je u konkretnom slučaju. U skladu sa navedenom zakonskom odredbom tuženi je bio u obvezi radi utvrđivanja činjeničnog stanja, saslušati tužitelja kojem bi na taj način dao mogućnost da brani svoja prava i interese i održati usmenu raspravu a što je smisao i cilj načela materijalne istine saslušanja stranka i ekonomičnosti postupaka.

Isto tako i tuženi kao drugostupanjski organ je imao mogućnost da u skladu sa odredbom člana 147. odlučujući po žalbi prvostupanjskog rješenja održi usmenu raspravu i na taj način meritorno riješi upravnu stvar imajući u vidu da je naprijed navedeno propustio učiti prvostupanjski organ.

Prema tome , prethodno izneseni razlozi ukazuju na to da u postupku koji je prethodio donošenju osporenog akta nije postupljeno prema pravilima upravnog postupka , uslijed čega je došlo do nepravilne primjene zakona.

Dakle osporeni akt tuženog sadrži povrede iz članka 7., 8.,133., 140.,141. i 147. Zakona o upravnom postupku pa je ovaj sud sukladno odredbama člana 36. stav 2. u vezi sa članom 28. stav 4. Zakona o upravnim sporovima F BiH (Službene novine F BiH 9/05) predmetnu tužbu uvažio, osporeni akt tuženog, a i prvostupanjsko rješenje, kao nepravilne i nezakonite poništio te predmet vratio prvostepenom organu na ponovni postupak.

U ponovnom postupku tuženi organ će vodeći računa o iznesenim razlozima ove presude, te obveznosti iste presude (član 57 – 59. Zakona o upravnim sporovima), otkloniti utvrđene nepravilnosti i propuste na koje je ukazano ovom presudom tako što će se ponovno preispitati sve primjedbe koje je stavio tužitelj na prvostupanjsko rješenje, a na koje je ukazano ovom presudom, nakon čega će u skladu sa pravilnom primjenom odredbi člana 7., 8.,133., 140.,141. i 147. Zakona o upravnom postupku F BiH biti u mogućnosti da potpuno i pravilno utvrdi činjenično stanje i donese pravilnu i zakonitu odluku. Prilikom donošenja novog upravnog akta tuženi i prvostupanjski organu vezani pravnim shvaćanjem i primjedbama suda u pogledu postupka koje su iznesene u obrazloženju ove presude.

U ponovnom postupku tuženi će posebno obratiti pozornost na tumačenje odredbe člana 31a Zakona o pravima branitelja i članova njihovih obitelji F BiH, a kojom je propisano da pripadnici Oružanih snaga koji su pod uvjetima i na način utvrđen federalnim propisima ostvarili status ratnog invalida, a kod kojih je utvrđena nesposobnost za privrjeđivanje I kategorije, isključivo kao posljedica oštećenja organizma zbog rane, povrede ili bolesti, po kom osnovu su ostvarili vojni invaliditet i kojima je priznat poseban staž u dvostrukom trajanju a koji nisu bili osiguranici vrijeme stupanja u Oružane snage, imaju pravo na invalidsku mirovinu pod uvjetima propisanim u Zakona o mirovinskom i invalidskom

osiguranju, te pojasniti na temelju kojih činjenica je utvrdio da je tužitelj u vrijeme stupanja u Oružane snage BiH imao status osiguranika kada iz stanja spisa proizlazi da je tužitelj imao status osiguranika u R Hrvatskoj u periodu od 08.04.1987. godine do 08.07.1987. godine, dakle prije stupanja u Oružane snage BiH, a u koje je stupio dana 02.09.1992. godine, a ne u vrijeme stupanja u Oružane snage BiH kako to tuženi navodi.

Protiv ove presude žalba nije dopuštena.
(čl. 40. Zakona o upravnim sporovima)

Zapisničar
Ivana Čorić-Žderić

Predsjednik vijeća
Senad Begović